

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΓΚΛΕΝΤΕ ΠΟΛΑΝ

Ο ΑΖΩΡ

Λού χίτωνι μάτια, πού λαμποκοπούσαν σάν
πυρολαμπίδες ανάμεσα σ' ένα άγριο τριχώμα—
αυτός ήταν ο 'Αζώρ, όλος κ' όλος.

Τό κακομοίρο τό σκυλί βέβαια δέν θά μπο-
ρούσε νά ποζάρη σέ καμιά έκθεση σκύλων.
Αυτό όμως δέν τό έμπόδιζε από τού νά είνε
τό καλύτερο κληνητικό σκυλί τής περιοχής
καί ένας πιστότατος φίλος.

Παρ' όλη τήν άσχημία του, όλ-
λωστε, ο 'Αζώρ δέν είχε λόγους
νάνα παραπονεμένος από τήν ζωή,
όπως τόσα άλλα σκυλάκια τής ρά-
τσας του... Εύτυχέστερος από αυτά,
δέν είχε αλλάξει άφέντη από τότε
πού ο Εύγένιος Μπεραρδιέ, ο δασοφύλακας, τον είχε κουβαλήσει στί-
τι του—τόπον δά, σάν μαζού κουνελάκι—μέσ' στην τούτη του.

Ο Μπεραρδιέ αυτός ήταν ο δασοφύλακας τής μεγάλης περιοχής
πού άνήκε στον κτηματία κ. Μπουσάφ. Ο πατέρας του ήταν κ' αυτός
δασοφύλακας και είχε δολοφονηθεί από έτών από κάποιον άλητη. Η
δουλεία αυτή του άρεσε πολύ τού Μπεραρδιέ. Μόλις είχε άφηνηρηθή
σει από τό στρατό με τό βαθμό τού λογιών κ' είχε προσληφθεί άπ'
τόν κ. Μπουσάφ ως δασοφύλακας. Έγινε χρόνια ζούσε τή ζωή αυτή
μέσα σ' άγαπημένα του όδση, κληνηώντας τ' άγρίωμα και τούς χω-
μαίτες πού μπαίνουν από ταφιλία για νά κληνηρήσουν, δίχως νάζουν
άδεια.

Άγρον καρού αφού άνελαθε τό νου του καθήκοντα, παντρεύτηκε
τή Μαρία, τήν κόρη τού γέμου-Νιδέ, τού ζυλοκόπου. Η Μαρία δέν
ήταν βέβαια πλούσια κοπέλλα, είχε όμως ευγενική και τρυφερή καρ-
διά, ήταν όμορφη, γλυκύη, προσχαρή και ομορ-
παίε μιά λευκή γοητεία γύρω της. Ήταν τό ά-
χρον αντίθετον τού άνδρός της: Μικρόσωμη και
παρνούη, έκανε τον Μπεραρδιέ νά φανταίνεται πλάι
της όλομα πιο ψηλά και πιο στεγνό άπ' ότι ήταν.

Παρ' όλη, έν τούτοις, τήν έξοτεράκη τού ά-
νομοίωστια, τό ζευγάρι ταίριαζε θαυμασία σέ όλα
καί ζούσε μιά ήσυχη κ' εύτυχισμένη ζωή. Τό με-
ν πού στοίχιζε λίγο στην γυναίκα τού δασοφύ-
λακος ήταν ή μακροχρόνιας άπουσίας πού άναγ-
καζόταν νά κάνει ο άντρας της λόγω τού έπαγ-
γέλματός του... Με τό διάβα όμως τού χρόνου τά
πράγματα άλλαζαν. Μέσα σ' έντετα χρόνια τό
άνδρόγυνο άπόγινε τρια χωριτωμένα βλασταρία,
τρια παιδάκια, τά πρώτα, με τήν φασαρία πού
κάναν μέσ' στό έξοχικό σπίτι, έκαναν τή η-
μέρα τους νά μή βόηθουν τόσο μακριές τίς άπου-
σιες τού άνδρός της.

Ο Μπεραρδιέ πάλι, ξερόντας κάθε κατατόπι
τού δάσους, μέσα στό όποιο είχε αναταραχί από
τά μικρά τού χρόνου, κληνηγούς με πάθος τά κα-
κομοίρα στοιχεία, πού τολμούσαν νά μπουν μέσα σ'
αυτό είτε για νά κλέψουν, είτε για νά στήσουν
παγίδες. Με τήν βοήθεια τού 'Αζώρ, ο όποιος
μυριζόταν τους κακοποιούς, όπως τούς λα-
ρούς, ο δασοφύλακας ήταν ο τρώσιος και ο πρόβος όλων τών ύπόπτων
στοιχείων τής περιοχής. Κι' ο Μπουσάφ ήταν κατενθουσιασμένος με
τον νέο του φύλακα.

Ένα βράδυ, όστόσο, ο Μπεραρδιέ γύρισε νοοίτερα σπίτι του από
τή συνθηματιέν του όρα, κ' αντί νά πάη νά φιλήση τή γυναίκα του,
ξεροκρίσσε σιαπηλά τό τουφέκι του από τόν όμο του και τό άπίθασε
σέ μιά γωνιά. Ούτε γύρισε νά κιντήξη τόν 'Αζώρ πού έτρεξε με γα-
βήσιματα και πηδήματα νά τόν ύποδεχθή.

Η γυναίκα του κατάλαβε πως κάτι τού είχε συμβή. Δέν τολμούσε
όστόσο νά τόν ρωτήση πού τόν κίνησε βουβά μ' άνηχία.

—Άκουσε μικρομάλα μου, τής ελεε Ξερανα ο Εύγένιος, αφού θά
μαζέψης τά πράγματα μου... Φεύγοιμε...

—Θέε μου!... Σέ διώχνουν;

—Ναι... Συνήθι κάποιος έπεισόδιο μ' έναν φίλο τού κυριών...

Κάτι μούσε, κάτι τούτα, ήρθαμε σέ λόγια και τώρα δε μού μένει
άλλο τίποτε παρά νά φεύγω... Φταίω ένώ... Δέν μπορούσα όμως
νά άνεχθώ τήν αυθάδειά του... Τέλος πάντων, ό,τι έγινε, έγινε...
Άφιο θά μετακομίσουμε.

—Δέν θά βρούμε ποτέ μιά τόσο αληθί θέσι, ελεί ή Μαρία με ήλιγη.

—Τό ξερω, διάβολε!... άπάτησε ο δασοφύλακας πέφτοντας μ'
άτελεισία πάνω σέ μιά καρδέλα.

Έγα δάκρυ κέλησε από τά μάτια τής γυναίκας του, ένθ' ο 'Αζώρ
πλησίαζε δειλά-δειλά προς τόν κυριό του σάν νάθελε νά τόν πρη-
γορήσει...

Τήν άλλη μέρα ο Μπεραρδιέ έγκατεστάθη με τήν οικογενεία του
στην Σαπιλ, μιά γειτονική πόλι. Στην άρχή όλα πηγαίναν καλά. Τό
νεαρό άνδρόγυνο είχε κάνει μερικές οικονομίες και κουτσοπερνούσε...

Τήν ήμέρα ή Μαρία ξενοδούλευε, μιά κ' ο άντρας της έτρεξε για
νάβη δουλεία.

Απάθητος όπως ήτανε από τίς δουλείες τών άγρών, δέν εύχισε
δουλεία κ' ή οικονομίες τους χόντεναν νά τελειώσουν. Η Μαρία έ-
πεσε Ξερανα άφροστη. Καί τότε άρχισε πάλι ή τριμοηρ φτώχεια, ή
στερησις, ή πείνα...

Ό,τι πολύτιμο είχαν, τά φτωχικά στολίδια τής Μαρίας, τό ρούλι
τού άνδρός της, όλα πωλήθηκαν. Μ' αυτά όμως δέν μπορούσαν νά
έξασφαλίσουν για πολύ τήν συντηρησι τού σπιτιού. Τά μόνα πράγμα-
τα πού δέν είχε άποχωρησι ο Μπεραρδιέ, με τήν έλπίδα πάντα νά
Ξαναπάση τήν παλιά του δουλεία, ήταν τό τουφέκι του και τό σκυλί
του. Η ώρα όμως τών ύστάτων θυσιών είχε σημάνει... Ο ίδιοκότη-
της τού σπιτιού τον τούς άπειλούσε με Ξερανα... Τά ζούε μεγαλώναν,
ο Μπεραρδιέ άκουσε μιά μέρα πως κάποιος πλούσιος γείτονας, ο κό-
ρης ντε Ρουβερόν, ζητούσε ν' άγοράση ένα καλό κληνητικό σκυλί.
Κι' άμέσως έπήρε τήν άπόφασί του. Ξερόντας πόσο ή γυναίκα του
και τά παιδιά του άγαπούσαν τόν 'Αζώρ και θέλοντας ν' άποτήρη-
ήθειρές σκηνές, άνήγγειλεν άλλά, ένα πρωί, αφού φρέσε τό καπέ-
λο του για νά βγή Ξεο, ότι θά πουλούσε τόν 'Αζώρ.

Ο Αϊγούστος, ο πρωτότοκος, όωρησε κ' άγκάλασε τόν 'Αζώρ
τού κλαίγοντας. Η Μαρία έστρεψε τό κεφάλι της για νά κρήνη κά-
ποιο δάκρυ... Κι' ο Εύγένιος, συντηρημένος από τή συνζήνιση, έβισε
τόν 'Αζώρ μ' ένα λουρί κ' έβγαε σιαπηλά.

Όσο ο δασοφύλακας ήταν σωθικός, τόσο ο 'Αζώρ, ο όποιος
δέν φανταζόταν τήν τύχη πού τόν περιέμε, φανόταν χαρούμενος έ-
κεινο τό πρωί. Ήταν μιά θετική άνοιξιάνικη μέρα. Στόν μεγάλο
έξοχικό όρμηο, ο 'Αζώρ έτρεξε έμπρός από τόν κυριό του, πηδώντας
και κωνόντας χωρούμενος τήν ούρά του.

Για μιά στιγμή ένας λαγός διέσχισε σάν ά-
στραπή τόν όρμηο. Ο 'Αζώρ έκανε νά τόν κληνη-
νήση, ο άνευχτός του όμως με μιά λέξι τόν κά-
τωσε σάν θεσι του.

—Και νίμα τώρα άναγκασμένος νά χωριστώ
από ένα τέτοιο ζώο... συλλογίστηκε ο Μπεραρδιέ.

Επέλασε έτσι κάμποση όρα. Ο Μπεραρδιέ
είχε μπη τώρα με τό σκυλί του στό δάσος τού
Μινιουράν.

Έξαφρα ένας πυροβολισμός άντήχησε. Ο
παλιός δασοφύλακας κοντοστάθηκε. Αυτή τήν ε-
ποχή άπαγορευόταν τό κληνη... Πιώς λοιπόν
τολμούσε νά κληνηση μέσα στην περιοχή τού
κρημτός;...

Ο Μπεραρδιέ άκουσε, σέ λίγο, κάτι σάν φτε-
ρογύμνα κοντά του. Προχώρησε δύο βήματα.
Δέν είχε άπατηθή. Μέσα σ' μιά ρεματιά άγω-
ρούσε ένα λαβωμένο πουλί...

Όστε λοιπόν δέν είχε άπατηθή... Και νά,
Ξερανα, πίσω από κάτι χωμιόκλαδα πέφτηκε
ένος άνηρωτος κακοντημένος, μ' ένα τουφέκι
σάν όμο. Άλως νά δη τόν Μπεραρδιέ, όωρησε
στό λαβωμένο πουλί, τό άρταξε και με μιά μα-
χαριά τού έκοψε τό λαμύ.

Ο Εύγένιος έμεινε για λίγο άναποφάσιτος. Τό ένστικτό του, ός
παλιού δασοφύλακος, είχε ξυνησει... Άσυναίσθητος Ξερέμισε τό
τουφέκι του από τόν όμο του και τό γέμισε. Στο μεταξυ όμως ο κα-
κοποιός είχε προφτάσει νά Ξερανασθή. Καί τήν ίδια στιγμή πρόβαλε
μπροστά του ένας άλλος άνηρωτος.

Ο Μπεραρδιέ τάχασε. Από τό πλήρωσι κ' από τήν πρόσηνη στείλι
τού άγνώστου κατάλαβε πως είχε νά κάνει μ' έναν δασοφύλακα.

—Έν όνόματι τού νόμου!... Άρχισε νά λήη αούτηρά ο άντιπρό-
σωπος τού κρημτός προχωρώντας άπειλητικά προς τόν έυδοκντητο
Μπεραρδιέ.

Δέν πρόφτασε όμως νά άποτελειώση τήν φροσί του. Ένας νέος
πυροβολισμός άντήχησε κ' ο δασοφύλακας κλησίθηκε στό χωμα-
τημένος στό αίμα.

Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, ο Εύγένιος άντελήφη τι είχε συμβή.
Ο κακοποιός, έχοντας φανταία προηγουμένα με τόν δασοφύλακα,
τόν είχε παραμονέψει και τόν είχε πυροβολήσει. Χωρίς νά διατίσει
ούτε στιγμή, ο Μπεραρδιέ όωρησε εναντίον τού δολοφόνου. Ο τραυ-
ματισμένος δασοφύλακας όστόσο, μύι μαντευόντας τήν σκηνή πού διε-
ρματιάζετο στούς θάμνους, εκεί κοντά του, κατοήρωσε, με μιά τε-
λευταία προσπάθεια, ν' άρπάξη τό τουφέκι του και νά πυροβολήση έ-
ναντίον τού υπερασπιστού του...

Ο Εύγένιος, πού έπάλασε εκείνη τή στιγμή με τόν κακοφρο, έρ-
ωψε μιά κρανη κ' έπεσε κ' αυτός άμόφρωτος.

—Πάνο του, 'Αζώρ! πρόφτασε μόλιςάυτα νά κληνηγήση πρην
χάση τίς αισθήσεις του.

Ο 'Αζώρ είχε κληνήσει κίβλας πάνω στον κακοποιό, καταξερώνον-
τάς τον με τά δόντια του. Μά ο δολοφόνος κατοήρωσε νά ξεφύγη
από τόν νέο του αυτόν αντίπαλο και νά τό σκάση. Κ' έτσι, όταν οι

Η Μαρία ήταν έμορφη, γλυκύη,
προσχαρή...

Άλλοι δασοφύλακες έτρεξαν στον τόπο απ' όπου είχαν άκουσθή οι πυροβολισμοί, δέν βρήκαν παρά τόν νεκρό δασοφύλακα και δίπλα του, τραυματισμένο, τόν Εύγένιο Μπεραδί.

Μεγάλη συγκίνηση έπαιδαίωσε στίς πόρτες τού Μοναχού. Η είδησις τής δολοφονίας τού γέρο-δασοφύλακα τούς είχε άνα στατάσει όλους.

Τό μόνο που παρηγορούσε κάπως τόν κόμητα ήταν τό ότι είχαν αγγίξει τόν δολοφόνο, τόν όποιον, άν και χτυπημένο στήν πλάτη, τόν είχαν φιλιάσει σ' ένα ύψιστο τού πάγκου.

Έκει, ό Μπεραδί έζαηόθη στίς αισθήσεις του. Όταν άντελή-φθη πώς ήταν φιλιασμένος, έμεινε κατάπληκτος. Δέν μπορούσε νά έννοηση τί άρχώδης είχε συμβή.

Έξωρα ή πόρτα τού κελού άνοιξε και παρουσιάστηκε ό κομης συνοδευόμενος από έναν έννοιαόχη.

— Ίδού ό δολοφόνος!... είπε δείχνοντας τόν αιχμάλωτό του.

— Ο Μπεραδί άνεπίδησις. Τώρα έξηγοητό όλα.

— Μά αυτός είναι ό Μπεραδί! άπάντησε ό έννοιαόχος, ό πα-λαιός δασοφύλακας τού κ. Μπουσά.

— Άρχώδης! είπε ό Μπεραδί. Είμαι όθια μιάς τρομεράς πα-ρεξηγήσεως, χωρίς έννοιαόχη.

— Ξέρω τί θα ισχυρισθώ!... έφώναξε τότε ό κομης... Πώς ήθελε να μου πούλησι τό σκυλί του και πώς κάποιος άλλος χτύπησε τόν δασοφύλακα μου. Τα πράγματα όμως μιλούν μόνα τους...

— Άκούστε τον νά μιλήσι, κ. κομη, είπε ό έννοιαόχος. Δέν αρ-νείται μόνό όλα έννοιαοισούν αυτόν τον άνθρωπο... Τον ξέρου όμως από καιρό και γι' αυτό μου φαίνεται άπιστευτο νά έκομε ένα τέτοιο έγκλημα...

Και γυρίζοντας πρós τόν διαταχζόμενο Μπεραδί έπρόσθεσε :

Είστε άνθρωπος να με άκοιουθήσις ός τόν άστονικότα σταθμό για ν' άπολογηθής... Θα σέ μεταφέρω μέσα σ' ένα κάφο.

Ο Μπεραδί κατέβηκε τό κεφάλι και άκολούθησε τόν έννοιαόχη. Τήν όρα όμως πού τόν άνέδειξαν στό κάφο, μά κομική βγήκε από τό στήθος του: Με τρελλά γαργαλιανά γαργά, κερταριζώνοντας σαν σφαί-ρα, ό Άσώρ είχε περσι επίπνο του και τόν έγγυσε...

Ο Μπεραδί έσκυψε γιά νά γαιδένη τόν παλμό του φίλο. Έξωρα όμως όδόθηκε άπότομα και με θριαμβευτικό τόνο είπε στόν έννοιαόχη και τόν κόμη-τα πού παρακοιλούσθαιαν τή σκηνή, δείχνοντας τους: Ένα γαλάζιο κομμάτι πού είχε ριζεί ό Άσώρ στό πό-δια του.

— Έτοίχο δω τί σας λέει: Είνε κι' αυτό άπόδει-ξις έναντίον μου. Είνε, καθώς βλέπετε, ένα κομμάτι από τήν μπλόξι του δολοφόνου... Άλλα γιά σταθή-τε... Είνε ή τοιπή... Κ' έχει χαρτί μύσα... Μα-βάστε, κ. έννοιαόχα...!

Ο έννοιαόχος έπηρε τό θρασμα και τά χαρτιά και τί έξητασε προσεχτικά.

— Δέν έπαρχει άμφιβολία, είπε κατόπιν στρεφόμενος στόν κόμη-τα. Ο άνθρωπος αυτός είναι πράγματι άθώος. Δέν μάζ μένει παρά ν' άκοιουθήσιμε τό όρθιο πού μας έδιπτε τό καλό αυτό σκυλί, για νά μάσσιμε τόν πραγματικό δολοφόνο.

— Ένώ ό άστονικός μιλώσε, ό κομης ένύταξε προσεχτικά τόν Εύγένιο.

— Πόσα ζητάς για τό σκυλί σου; τόν ρώτησε άξαφνα.

— Διακόσια φράγκα, άποκριθήσε ό Εύγένιος.

— Σίμφονος. Τό άγοράζεις...

— Σας εύχαριστώ, κ. κομη... Θα μου έπιτρέψετε μόνο νά σας αφιλολήγω να τό κρατάτε δεμένο, για λίγο καιρό, γιατί μ' έχει πολύ συνήθεισι...

— Δέν έπαρχει λόγος να τό κρατώ αυτό, άφοσ' θάνα μαζί σου.

— Πώς μαζί μου;...

— Ναι, μαζί σου. Από τήν στιγμή αυτή σε διορίζω δασοφύλακα μου. Και σου άφίνο και τό σκυλί σου για νά σέ βοηθάει...

Και δείχνοντας ένα κομμά σπιτάκι πού ήταν μισοκρυμμένο πίσω από τά δέντρα, έπρόσθεσε:

— Σ' άρέσει τό σπιτάκι σου;...

ΛΕΡΚΛΕ ΝΤΕ ΠΟΛΑΝ

ΕΝΑΣ ΠΙΣΤΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ο ΑΡΑΠΗΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Ξέρете τί άπόγινε ό περίφημος Άράπης, ό έννοιαόμενος και έμ-πιστος τής βασιλίσσης Άμαλίας, ίσχυρα από τήν έξορία τών πρώτων βασιλέων μας; Έπήσε τού Μόναχο, όπου άνοίξε ένα κωνοπωλείο και παντρεύτηκε μάλιστα μία όμοιότηή και κά-τασπαρη Γερμανίδα.

Ο πιστός αυτός ύπηρέτης μετά τό θάνατο τών πρώτων βασιλέων συνήθεισε νά πηγαίνει κάθε χρόνο στό άκατοικητο άνάκτορό τους, όπου παρέ-νε με άλόκληρη βδομάδα, έπισκεπτόμενος όλα τά πράγματα τών κυριών του και ξεσπόντας: σέ δυνατά κλάματα υπρόστα στήν πρόσνη κουνου-πέρα τού Όθωνος και στό πράσινο καλαματιανό πάπλωμα τής Άμαλίας.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η έκτέλεσις τών Τσεκουρκίων. Τά λόγια τού παπά. «Αύ-ριο εϊτε θα τό θυμάσαι παιδά!» Η άταραξία τών μελλοθελ-αντων. Ο Διαγγελής και ό Χιτζηλάζαρος. Τό άνεξέφλητο χρις. Ο πόλεμος τού 1912. Ο βασιλεύς Γεώργιος και ό Κουρτεβιρτής. «Γό νόυ στα παιδία μου!» Έλιγμοί και ταχύτης. «Μωρέ σαν θαλασοομάχος τάλεγε!... κλπ.

Όταν πήγαιναν να έκτελέσουν τούς γνωστούς ληστές Τσεκου-ρκίους, ό παπάς πού ήταν ως τήν τελευταία στιγμή μαζί τους και τούς παρηγορούσε, είπε στόν Όθιομο Τσεκούρα, όταν πήγε νά τον παραλάβη ό δήμος:

— Έλα, παιδί μου, θάρρος, θάρρος... λίγο θάρρος άκούη. Δέν εϊνε παρά μία στιγμή. Άθρο οστε θα τό... θυσάσα κόν.

Ο Τσεκούρας γέλασε και με τό γέλιο αυτό άντίκρισε τόν θάνατο. Κι' όλοι οι άλλοι πέθαναν μαζί τόν σαν άνόρος.

Ο γνωστός λόγος και συγγραφέας Ι. Σκούλιτις, όταν μια φορα έπεσέθη τό Κάιρον και πήγε στις πυραμίδες, διάβασε από είσοδό τής πρώτης πυραμίδας τήν έξησι έπιγραφή πού ήταν βαθειά χαραγμένη σέ Έλληνική γλώσσα:

«Ζήτω τό σύνταγμα τής Ελλάδος; όσο και ή πυραμίδες!...»
«Αλέξανδρος Σούτας»

Τότε έγραψε και ό Σκούλιτις από κάτω:

Τό σύνταγμα σου σώζεται αλλά κατίση έμπαγμός, Γενναίον μιν τό φάρμακον! Άλλο άπαιτούσε ό σφυγμός...

Ο μακαρίτης συνταγματοδότης Χρήστος Χατζηλά-ζαρος είχε κάποιο χρέος πρós τον Λιάγγηλο, γνωστό τοσαυτόν τών Αθηνών, ό όποιος τον έναγλώσε δια-ρκώς, για νά του τό πληρώσει.

Έπί τέλους ό Χατζηλάζαρος τού είπε νά περάση τή Πέμπτη από τό σπίτι του για νά του τό έξοφλήση. Ο Λιαγγήλος πήγε πράγματι πρσί-πρσί τήν Πέμπτη, αλλά ό στρατιώτης τού Χατζηλάζαρου τού είπε ότι ό συνταγματοδότης εϊνε λιγάκι αδαίματος και να περάση άλλη όρα.

Συνατήσε ό Λιαγγήλος τό άπόγευμα, όποτε βρήκε τόν συνταγματοδότη έστακμένο στό ντιβάνι.

— Πώς εϊσθε συνταγματοδότη μου; τόν ρώτησε.

— Καλά, εύχαριστώ, άπάντησε έκείνος συλλογισμένος.

— Ξέρете; Ηόθα για τήν έξόφληση τού μικρού έκείνου χρέους!

— Α, ναί!... Γι' αυτό ήμα και έγώ κλεισμένος σήμερα δλη τήν ήμερα... Σκέπτομα πώς να βρω τό χομμάτι.

— Αί, λοιπόν;

— Λοιπόν δέν κατόρθωσα να βρω τήν λύση τού προβλήματος: αϊ-τού. Δέν με βοηθάτε και σεις πού έχετε υφαιλίσειρη πείρα από μένα; Κόκαλο ό Λιάγγηλος...

Όταν τό πρσί τής 5ης Οκτωβρίου 1912 ό Έλληνικός στόλος ή-ταν έτοιμος νά άναρη για τό στενά, έπεδιδάσθησαν έπί τού ε'Αδε-μοφς ό τότε βασιλεύς Γεώργιος, ό πρωθυπουργός κ. Βενιζέλος, ό Στράτος ύπουργός τότε τών Έξωτερικών, για ν' άποχωρηθήσουν τούς άξιοματικούς και τά πληρώματα.

Ο βασιλεύς τελειώνοντας τήν προσφώνησι τόν είπε:

«... αϊ εϊντά όλοκληρον τού Έθνους και αϊ ίδικια μου σας συνοδεύουν. Ο Θεός να εϊνε μαζί σας. Ζήτω τό Ναυτικόν!...»

Γύρωσε έπειτα στόν ναύαρχο κ. Π. Κουντουριώτη και τού είπε δείχνοντας τούς ναύτες:

— Παύλε, άπως σου παραδίδα τα παιδία μου, έτσι όθλω να μου τά έπιστρέψης.

Και φίλησε τόν ναύαρχο.
«Όλοι τότε δάκρυσαν.»

Κυθιός κατέβαινε κατόπιν ό βασιλεύς από τόν ε'Αδέμοφς, ενώ τα πολεμικά έτοιμάζονταν να κινήσουν για τόν πόλεμο, είπε στόν Κουν-τουριώτη:

— Παύλε, έλιγμοί και ταχύτης!...

Και όταν έπειτα άποχωρόντανε με τή βάρ-κα, χαϊρετόντας με τό χείρ τών Κουντουριώτη, Ξαναφώναξε:

— Παύλε, άπως σου ήπα: Έλιγμοί και τα-χύτης!...

Τέλος όταν μετά τόν πόλεμο ό Κουντου-ριώτης τά θυμότανε και τά δημεγίτο αυτά, προσέ-θετε θαυμάζοντας τήν άντίληψη τού βασιλέως:

— Μωρέ, σαν θαλασοομάχος τάλεγε!...

